

Із днів журби

Автор:

Іван Франко

Із днів журби

Іван Якович Франко

Іван Якович Франко

ІЗ ДНІВ ЖУРБИ

Із днів журби

* * *

Коли часом в важкій задумі

моя поникне голова,

легенький стук в вікно чи в двері

потоки мрій перерива.

Озвуся, вигляну — даремно,

не чуть нікого, не видать,

лиш щось у серці стрепенеться,

когось-то хочеться згадать.

Чи щирий друг в далекім краї

тепер у лютім боі згиб?

Чи плаче рідний брат, припавши

лицем до прадідівських скиб?

Чи, може, ти, моя голубко,

мое кохання чарівне,

далеко десь з німим докором

в тій хвилі згадуеш мене?

Чи, може, гнучи в собі горе,

ти тихо плачеш у тиші,

а се твої пекучі сльози

мені стукочуть до душі?

* * *

Де я не йду, що не почну,

все тінь твоя зо мною,,

і кожний сміх, момент утіх

тьмить хмарою сумною.

"Чого, — питаю я не раз, —

життя мое лоточиш?

Ти не моя, а я не твій,

чого від мене хочеш?

Чи завинив тобі я що?

Чи тужиш так за мною,
що тінь твоя вкрива мене
все хмарою сумною?"

Та тінь мовчить, звичайно — тінь,
ні мови, ні розмови;
а може, се моєї тінь
покійної любови.

* * *

Не можу забути!
Не гоїться рана!
Мов жалібні нути
із струн теорбана
чи голосно грають,
чи ледве їх чути,
все жалем проймають —
не можу забути!

Не гоїться рана,
хоч мию сльозами,
хоч час на ню капле

цілющі бальзами,
хоч сонечко гріє
і зірка рум'яна
цілує, яріє —
не гоїться рана!

Хоч як ти далеко,
я все тебе бачу;
хоч стратив давно вже,
щодень тебе трачу;
хоч люта розпука
минулася п'яна
і клином розлука,
гадюка погана,
лежить поміж нами,
дівчино кохана, —
кохання без тями,
не гоїться рана.

* * *

Недовго жив я ще, лиш сорок літ,
і сил не тратив на пусту мамону.
Невже ж уже минув я свій зеніт
і розпочав спадистий шлях до склону?

О бідна расо, що такий твій плід
слабий! Хвалиться ним нема резону.
Та й швидко ж той твій метеор поблід,
не мавши навіть доброго розгону!

Аж соромно, та що його робить!
І кінь, мовляв, не тягне понад силу.
Хай велетні могли співать, творить,
могли боротись, тішитись, любить
в вісімдесяти році — нам в могилу
вже в сорокові треба карк хилить.

* * *

І знов рефлексії! Та цур же ім!
Се панський спорт! Хай нервні білоручки
та пустопляси риються в своїм
нутрі, і всяку думку гірш онучки
розскубують, і всякий рух чуття
жвуть, мірять, важать! Не для нас сі штучки!

Ми, бра, плебеї, учтою життя
не мали ще коли пересититься,
гашиш та опій, сім'я забуття

протівне нам. Нам хочесь жити, биться
з протівником, нам люба праця, рух,
ми хочем справді плакати, веселиться,
любить, ненавидіть. У нас ще дух
не розколовсь надвое під корою,
традиції не в'яже нас ланцюг.

Ми можемо втомиться боротьбою,
зломиться, впасти, та не наша річ
розмикаться в борні з самим собою.

Ось глянь лишень! Чудова, ясна ніч!
На небі зорі ярко так палають —
се безконечність нам морга до віч!

Тиша кругом. В селі там пси десь лають,
деркач у травах дре, довкола хат
в повітрі чорні лилики гуляють.

Хрущі гудуть, до світлих шиб летять...
А там, мов вежі, башти фантастичні,
недвижно темні дерева стоять.

Ти сам-один в природі тій величній,
мов принц в заклятім місті у казках...
І в душу ллесь спокій, якісь празничні,
врочистіі чуття...І ти, мов птах,

стаєшся легкий, мов ось-ось летіти!

Безмірну силу чуєш у руках

і весь ростеш у безмір...Люди! Діти!

До мене! Я люблю вас, всіх люблю!

І все зроблю, що будете хотіти!

Чи крові треба — кров за вас проллю!

Чи діл — я сильний, віковічні скали

розторощу, на землю повалю...

Дмухнув вітрець — і мрії ті пропали.

Та в серці прилив ще чуття тремтить,

і вже думки до хат тих поскакали,

де чорна праця й чорне горе спить.

Вузька, здається, непривітна нива,

а кілька можна й треба тут робить!

Суспільна праця довга, утяжлива,

зате ж плідна, та, головно, вона

одна лиш може заповнить без дива

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: <https://tn.knigapoisk.com/ivan-franko/z-dn-v-zhurbi>

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)